

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 437/2011-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť P. D., N., t. č. vo výkone trestu, zastúpeného advokátom JUDr. P. G., N., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo 23/2011 z 29. júna 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. D. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. augusta 2011 doručená sťažnosť P. D., N., t. č. vo výkone trestu (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Tdo 23/2011 z 29. júna 2011.

Zo sťažnosti vyplýva:

«V danom trestnom konaní som bol prvostupňovým rozsudkom uznaný vinným zo spáchania Zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na ust. § 138 písm. a) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že : spolu s obžalovaným D. M., dňa 21.02.2009 v čase asi o 19.00 hod. v N., na sídlisku K., na úrovni polikliniky, na... ul., vyšli sme spoza kríkov a ja som nastriekal korenistý sprej do očí poškodeného M. R., v tom istom momente som ho silne udrel do hlavy, na čo sa dal M. R. na útek, pričom dostával ďalšie rany po rôznych častiach tela, kde po viacerých úderoch spadol na zem a vtedy zacítil silný úder do hlavy, pričom som sa mu snažil zo zadného vrečka nohavíc vytiahnuť peňaženku, čo sa mi však nepodarilo, obžalovaný D. M. potom ako vyšiel spoza kríkov, chytil okolo trupu rukou poškodenú J. S. a druhou rukou jej strekol niečo štiplavé do tváre, pričom následne sa pokúsil jej strhnúť kabelku z pleca, čo sa mu však nepodarilo, potom sa obžalovaný D. M. rozbehol za mnou k poškodenému R. a poškodená J. S. podišla k obžalovanému D. M. a svojou kabelkou ho udrela do chrbta, po čom sa obaja páchatelia dali na útek, čím mojím konaním sme spôsobili zranenie poškodenému M. R. a poškodenej J. S.

Prvostupňovým rozsudkom som bol taktiež uznaný vinným zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm d) Trestného zákona, ku ktorému skutku som sa však priznal a tento som aj oľutoval.

Proti prvostupňovému rozsudku som podal odvolanie, ktoré som náležite zdôvodnil a mám za to, že práve v dôsledku nevysporiadania sa s dôvodmi podaného odvolania proti rozsudku prvostupňového súdu je rozhodnutie odvolacieho súdu nezákonné. V prvom rade som ako na podstatný dôvod vadnosti rozsudku v odvolaní poukazoval na skutočnosť, že súd rozhodol na základe jediného priameho dôkazu voči mojej osobe, pri vykonaní, resp. hodnotení, ktorého, došlo k porušeniu môjho práva na obhajobu. Už v záverečnej reči na hlavnom pojednávaní obhajoba totiž upozorňovala, že jediný priamy dôkaz svedčiaci voči mojej osobe, a to prvotná výpoveď spoluobžalovaného D. M. z prípravného konania, je vo vzťahu k mojej osobe z procesného hľadiska neúčinným dôkazom. ...

... mám za to, že iba tento výsluch (z 25.06 2009) spoluobvineného M., ako aj jeho ďalšie výsluchy v konaní pred súdom, môžu byť voči mne uplatnené ako zákonný dôkaz,

keďže boli vykonané až po tom, čo som si mohol uplatňovať všetky práva obvineného vrátane práva na obhajobu po doručení mi uznesenia o vznesení obvinenia.

K týmto námietkam voči zákonnosti dôkazu - výpovede spoluobvineného M. v prípravnom konaní (či už pred vyšetrovateľom alebo v rámci výsluchu pred sudkyňou pre prípravné konanie pri rozhodovaní o vzatí do väzby obv. M.) - odvolací súd bez opory v zákone zaujal negatívny postoj. ...

V tejto súvislosti poukazujem na skutočnosť, že rovnako ako v prípade H., aj sudkyňa JUDr. A. T. rozhodovala v prípravnom konaní o mojom vzatí do väzby, a to konkrétne uznesením zo dňa 23.06.2009, sp. zn.: 1Tp/118/2009, v ktorom okrem iného uviedla: „Na základe doposiaľ vykonaných dôkazov, ktoré sú zadokumentované vo vyšetrovacom spise, je dôvodné podozrenie, že skutku sa skutočne obvinený dopustil a trestné stíhanie je voči nemu dôvodné.“ Z uvedeného vyplýva, že sudkyňa JUDr. T. si už pri tomto rozhodnutí ako sudca pre prípravné konanie vytvorila subjektívny názor, ktorý už nevyhnutne ovplyvňoval (objektívne musel ovplyvňovať) jej postoj pri hodnotení dôkazov a situácie v následnom konaní pred súdom. Zaujatosť sudkyne JUDr. A. T. ako predsedkyne senátu v konaní pred súdom, je znásobená aj jej ďalším rozhodnutím ešte ako sudcu pre prípravné konanie, konkrétne sa jedná o uznesenie Okresného súdu v Nitre sp. zn.: 1Tp/157/2009-11 zo dňa 18.08.2009, ktorým rozhodovala o mojej žiadosti o prepustenie z väzby, keď moju žiadosť zamietla a neprijala môj sľub a ani prevzatie záruky zo strany mojej matky J. D. za moje ďalšie správanie, v rámci možného nahradenia väzby. V tomto uznesení sudkyňa opätovne konštatovala, že dôvody väzby u mojej osoby naďalej trvajú, teda opätovne potvrdila, že má osvedčené dôvody väzby, teda okrem iných aj fakt, že skutok, pre ktorý sa voči mne vedie trestné stíhanie, som skutočne aj spáchal (viď § 71 ods. 1 Trestného poriadku).

V kontexte uvedeného poukazujem na splnenie všetkých kritérií pre určenie zaujatosti sudcu uvedených v prípade H., nakoľko aj v tomto prípade existovalo jednak rozhodnutie súdu o väzbe, ako aj ďalšie rozhodnutie v prípravnom konaní zo strany zaujatého sudcu, ako aj skutočnosť, že obe rozhodnutia o väzbe boli odôvodnené ustanoveniami vnútroštátneho práva, ktoré prikazuje sudcovi hodnotiť pri rozhodovaní o väzbe aj doteraz zistené skutočnosti a zaujať postoj k dôvodnosti obvinenia. Sudkyňa JUDr. T. totiž poukazovala na § 71 ods. 1 TP, podľa ktorého: „Obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté

trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený. “ ...

Najvyšší súd sa s dôvodmi dovolania uvedenými v tomto podaní pod bodom III/A vysporiadal tak, že moje argumenty zhodnotil ako môj subjektívny názor a ako taký nemôže zakladať záver o nezákonnosti vykonania dokazovania v posudzovanej veci, keď proces dokazovania tvorí jeden celok pričom v danej veci bol vykonaný celý rad ďalších dôkazov, okrem usvedčujúcej výpovede spoluobvineného M. Dovolací súd v tejto súvislosti konštatoval, že napádanie skutočnosti, že súdy vyhodnotili vykonané dôkazy v neprospech obvineného neznamená, že by dôkaz mal byť vykonaný nezákonným spôsobom.

K tomuto zdôvodneniu musím uviesť, že predmetným zdôvodnením dovolacieho súdu vôbec nebola zodpovedaná namietaná skutočnosť, že pokiaľ súdy, ktoré rozhodovali o mojej vine a treste, prihliadali na výpoveď spoluobvineného M., ktorá bola učená v štádiu trestného konania keď mne ešte nebolo doručené uznesenie o vznesení obvinenia, prečo tento fakt dovolací súd nevyhodnotil ako porušenie zásady kontradiktórnosti v trestnom procese. Totiž podľa § 2 ods. 14 Trestného poriadku strany v trestnom konaní (na tento účel obhajoba a prokurátor) sú si v konaní pred súdom navzájom rovné. Z tohto dôvodu naďalej zotrvávam na svojom názore, že pokiaľ všeobecné súdy v mojom prípade brali na zreteľ v podstate jediný priamy dôkaz svedčiaci o mojej vine, ktorý bol vykonaný v prípravnom konaní pred tým, ako mi bolo doručené uznesenie o vznesení obvinenia, teda pred tým, ako som si mohol ako obvinený v trestnom konaní uplatňovať všetky práva obhajoby, teda aj právo, aby bol môj obhajca prítomný pri tomto výsluchu, jedná sa o zjavné porušenie zásady kontradiktórnosti vyjadrenej v zmieňovanom zákonom ustanovení a teda jedná sa o porušenie práva na obhajobu. V tejto súvislosti v kontexte jedného zo základných princípov právneho štátu, ktorým je princíp právnej istoty, ktorý sa najviac odzrkadľuje v konformnom rozhodovaní súdov, poukazujem aj na jedno od tohto prípadu nezávislé rozhodnutie Krajského súdu v Nitre, ktorým bolo rozhodnuté...

Mám za to že takéto zdôvodnenia dovolacieho súdu sú nedostatočné a v podstate ide len o zahmlievanie mojich argumentov v snahe vyhnúť sa priamej konfrontácii s konkrétnymi skutočnosťami, na ktoré som v podanom dovolaní poukazoval s jednoznačným odkazom na konkrétnu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva...

... mám za to, že dovolací súd nesprávnym právnym posúdením veci, keď rozhodoval na základe mnou podaného opravného prostriedku proti nezákonným rozhodnutiam všeobecných súdov prvého a druhého stupňa, porušil moje právo na súdnu ochranu a na spravodlivý proces podľa čl 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, keď mi napádaným rozhodnutím neposkytol právnu ochranu, ktorej som sa podaným dovolaním dôvodne domáhal, keďže nerozhodoval podľa relevantných právnych noriem.»

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo 23/2011, Uznesením zo dňa 29. júna 2011, porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu a na spravodlivý proces podľa čl 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Zrušuje sa uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29. júna 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo 23/2011 a vec sa vracia na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd

právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti vyslovil námietku porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo 23/2011.

Ústavný súd nie je oprávnený posudzovať zákonnosť rozhodnutia, proti ktorému ústavná sťažnosť bola podaná. Jeho úlohou je zistenie, či napadnutým rozhodnutím bolo porušené základné právo, v danom prípade sťažovateľom označené právo. Ústavný súd preto nepovažoval za potrebné zaoberať sa nie zákonnou argumentáciou, ktorou bola zdôvodňovaná opodstatnenosť ústavnej sťažnosti, ale iba jej ústavnoprávnymi aspektmi.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd už judikoval (IV. ÚS 252/04), že právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktoré by popreli zmysel a podstatu na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Ústavný súd už takisto judikoval (I. ÚS 67/06), že z princípu nezávislosti súdov podľa čl. 144 ods. 1 ústavy vyplýva tiež zásada voľného hodnotenia dôkazov. Pokiaľ všeobecné súdy rešpektujú uvedené ústavné garancie (teda najmä čl. 46 až čl. 50 ústavy), ústavný súd nie je oprávnený znovu „hodnotiť“ hodnotenia dôkazov všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, keby s hodnotením sa sám nestotožňoval.

Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí uviedol:

„Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd, ale nie na revíziu skutkových zistení

ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd (§ 322 ods. 3, § 326 ods. 5 Tr. por.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, bez toho aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie potrebných okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže vykonať dovolací súd len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inšancia.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolací súd preskúmal, či v predmetnom prípade boli zásadným spôsobom porušené obhajobné práva obvineného. Súdne konanie je treba viesť takým spôsobom, aby došlo k zabezpečeniu všetkých základných práv obvineného, osobitne k zabezpečeniu jeho práva na efektívnu obhajobu.

Z relevantných častí trestného spisu vyplýva, že v postupe orgánov činných v prípravnom konaní a súdu nie je možné vidieť žiadne porušenie zákonných záruk spravodlivého procesu. Obsah trestného spisu neposkytuje žiaden podklad o tom, že by vyšetrovateľ v rámci prípravného konania a okresný, resp. krajský súd pri vykonávaní úkonov súdneho konania postupovali v rozpore s príslušnými zákonnými ustanoveniami ako aj, že by vykonali relevantné dôkazy nezákonným spôsobom. Najvyšší súd sa nestotožnil s názorom dovolateľa, že k porušeniu práva na obhajobu došlo výpoveďou spoluobvineného M. pred sudkyňou pre prípravné konanie pri rozhodovaní o väzbe, ktorú obvinený nepovažuje za zákonný dôkaz.

Ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. teda, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, neobstoí. Obvinený v tejto časti svojho dovolania sa prevažne zaoberal rozborom dôkaznej situácie a jednotlivých vo veci vykonaných dôkazov, pričom namietal správnosť zisteného

skutkového stavu najmä na základe priznávajúcej výpovede spoluobvineného M. v prípravnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v tomto smere uzavrel, že právny názor dovolateľa nie je možné akceptovať, pretože tento predstavuje prevažne iba jeho subjektívny názor a ako taký nemôže zakladať záver o nezákonnosti vykonania dokazovania v posudzovanej veci. V danej súvislosti je potrebné uviesť, že výpovede vypočutých svedkov F., S., R. a spoluobvineného M. boli vykonané v súlade so všetkými procesnými zákonnými ustanoveniami a tieto je treba považovať za plne relevantné aj z hľadiska hodnotenia ich vecnej stránky. Obvinený sa ďalej zaoberal otázkou, akým spôsobom vykonané dôkazy nižšie súdy vyhodnotili. Napádanie skutočnosti, že súdy vyhodnotili vykonané dôkazy v neprospech obvineného neznamena, že by dôkaz mal byť vykonaný nezákonným spôsobom. Vo veci bol vykonaný celý rad ďalších dôkazov (okrem usvedčujúcej výpovede spoluobvineného M., sú nimi výpovede svedka F. a samotných poškodených, ktorí sa vyjadrovali k priebehu skutkového deja v podstatných rysoch rovnako ako spoluobvinený M.), pričom v danej súvislosti treba dodať, že proces dokazovania tvorí jeden celok.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. súdy hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. V prípade, že súd vyhodnotí vykonaný dôkaz inak než podľa predstáv niektorej zo strán, nezakladá skutočnosť, že takéto dôkazy nie sú vykonané zákonným spôsobom resp., že by bol daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por., možno zdôrazniť, že v predmetnej veci rozhodovala sudkyňa v súlade s rozvrhom práce a Trestným poriadkom. Pod dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. e/ Trestného poriadku nie je možné zaradiť také námietky, ktoré sa týkajú údajného zaujatého prístupu sudcov k prejednávanej veci a ktoré majú len abstraktný resp. všeobecný charakter. Takýto charakter má bezpochyby aj námietka obvineného. Obsahom práva na prejednanie veci pred nestranným súdom totiž nie je povinnosť súdu vyhovieť každému návrhu obžalovaného a vždy vylúčiť sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Vzhľadom na to, že rozhodnutie o vylúčení sudcu predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi, treba trvať na tom, že

sudcu vylúčiť z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci možno skutočne iba výnimočne a z naozaj závažných dôvodov, ktoré mu celkom zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom nezaujato a spravodlivo. Pri riešení otázky nestrannosti sudcu je potrebné brať na zreteľ všetky aspekty subjektívneho i objektívneho charakteru. Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k procesným stranám trestného konania. Pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza zo zásady prezumpcie nestrannosti, až kým nie je preukázaný opak. Na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti sa vyžaduje dôkaz o skutočnej zaujatosti, pričom rozhodujúce nie je stanovisko (subjektívne) sudcu, ale existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vznikať pochybnosti o nestrannosti sudcu. Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale podľa objektívnych symptómov. Pri hodnotení nestrannosti sudcu je potrebné uvažovať, či možno usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o zaujatosti, resp. nezaujatosti zákonného sudcu je to, či obava obvineného je objektívne oprávnená, pričom relevantnou je len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Objektívnu nestrannosť nemožno teda chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje ako sudcu nestranného. Závažnosť, ktorá by založila pochybnosť o nezaujatosti zákonného sudcu môže aj pri zohľadnení tzv. teórie zdania nastať iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k danej veci alebo procesným stranám dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať nezávisle a nestranne.

Tým, že sudkyňa JUDr. A. T. rozhodovala v posudzovanej veci už v prípravnom konaní, za aktuálneho právneho stavu nebola v ďalšom štádiu trestného konania z prejednávania a rozhodovania vylúčená ex lege a z obsahu relevantných častí trestného spisu nie sú zrejmé ani žiadne iné objektívne skutočnosti zakladajúce pochybnosti o jej nezaujatosti podľa § 31 ods. 1 Tr. por. Z uvedených dôvodov nie je splnený ani ďalší obvineným uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. vyžadujúci zistenie, že vo veci konal alebo rozhodol sudca ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.“

Z uvedeného, ako aj z rozhodnutí všeobecných súdov pripojených k sťažnosti vyplýva, že najvyšší súd sa vysporiadal s argumentmi sťažovateľa uvedenými v dovolaní proti rozsudku krajského súdu, zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, prečo bolo potrebné akceptovať v plnom rozsahu rozsudky súdov nižšieho stupňa. Zo záverov rozhodnutia najvyššieho súdu nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty či zmyslu, čo sa týka aj vyhodnotenia dôkazov. Odôvodnenie rozhodnutia a záverov súdu neboli neodôvodnené a zjavne arbitrárne. Samotná skutočnosť, že sa sťažovateľ nestotožnil so závermi najvyššieho súdu, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným, vzhľadom na už uvedené.

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (napr. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť už pri predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. septembra 2011